

Idiopathicus, &
sympathicus.

autem omnibus facile patent, quæ conjungi, quæ præcedere, quæ demum succedere possint, ac debeant catarrhis à quâlibet causa genitis, quæ cum facillima sint, catarrhus autem ex se ipso innotescat, eadem non prosequemur ulterius. Patet similiter, qui catarrhus dici possit idiopathicus, qui sympathicus; erit enim idiopathicus, qui generatur intra cranium per causam internam, aut externam: sympathicus, qui in aliqua alia parte, vel aliquibus, vel toto corpore. Quæ de Morbis Capitis memoriæ gratia sufficiant; de hydrocephalo enim, cum de hydrope in genere, de cerebri autem abscessu, & sphacelo similiter, cum in genere de tumoribus.

DE MORBIS PECTORIS, Et primò Cordis. INTERMISSIO PULSUS.

ETSI de intermissione pulsus more Medicorum egimus in doctrina generali pulsuum, quia tamen & ibi exposita solum pauca sunt ex iis, à quibus ejusmodi intermissio potest provenire, & hæc eadem ab affectione aliqua Cordis præter naturam plerumque pendet, ac demum quia indiget ulteriori explicatione, hic de eadem rursus agimus distinctius, eamque morbis Cordis annumeramus. Quoniam itaque ut percipiatur pulsus in arteriis corporis, oportet, ut cor constringatur, & restituatur alternè, & cum constringitur, tradat sanguinem in arterias: cum restituitur, eundem recipiat à venis; duæ igitur erunt generales affectiones cordis, quibus fiet, ut pulsus cesset, si scilicet Cor alternè contrahi, aut restitui non possit, aut si sanguis in ipsum influere, vel effluere nequeat, licet motu ejusdem Cordis non vitiatò. Quicquid igitur facere potest, ut cor alternè non contrahatur, aut restituatur, vel sanguis non influat, aut non effluat, omninò faciet, ut pulsus cesset, & siquidem causæ ejusmodi operationes prohibentes non operentur continuè, sed identidem per incerta, aut certa intervalla temporis, pulsus cessabit, & rursus excitabitur per certa, aut incerta intervalla temporum, seu, quod idem est, intermittit. Exponamus igitur oportet, quæ illa sint, à quibus ejusmodi impedimentum haberi potest, & primò motum Cordis prohibitum respiciemus. Quoniam itaque Cor est musculus, seu movetur per confluxum sanguinis, & liquidi nervorum in villos suos; primò igitur si ponatur facultas aliqua ad cere-

brum,

Intermissionem
pulsus faciet omne
prohibens
influxum sanguinis
in cor, aut
cordis contractionem
& restitutionem,
dummodo prohibens
illud continuè
non operetur.

brum, quæ fieret, ut spiritus influerent non alternè juxta naturæ ordinem, sed multo rariùs, tum fieret intermissio pulsus. Si igitur ad cerebrum pressio quælibet tanta, ut non occludat quidem penitus nervos ad cor tendentes, sed eorum amplitudinem ex parte constringat; igitur per loci constricti angustias etiam nulli spiritus in dato tempore effluent ob minimam minimæ eorum quantitatis vim per majores angustias nitentem, adeoque expectare cogentur, quousque plures alii ad easdem angustias coacervati sint, ac tum momento composito ex momentis omnium pervadentur angustia eorum nisu dilatata, adeoque in cor derivabuntur, quod sane tum solummodo pulsabit, cum antea per totum tempus, quo spiritus ad angustias nervi subliterunt, quieverit, seu pulsus intermiserit. Idem secutum patet, si pressio tanta fuerit, ut nervi occludantur ex toto, nisi quod longiori tempore opus erit, ut vis occlusionis superetur per affluxum plurium, ac plurium spirituum, qui demum composito ex omnibus impetu vim pressionis superent, & per nervum cordis ad usque cor ipsum deriventur. Quicquid illud fuerit, sive tumor, sive lapis, sive os, sive callus, sive humor, sive quid coagulatum, seu quidvis aliud, dummodo exposita ratione premere possit, intermissionem pulsus excitabit. Facile autem dignosci poterit, quando intermissio pulsus à causa intra cranium vigente proveniat; tunc enim vel aliquis dolor capitis, ut pulsans, aut gravans &c. vel torpor, stupor, delirium, atque alia his similia in morbis capitis exposita cum ejusmodi intermissione conjuncta erunt. Similiter intra cerebrum videbitur causa intermissionis, si ita pauci generentur spiritus, ut vel fieri non possit effluxus in villos alternè ad naturæ leges, sed rariùs, vel ita fluant à glandulis rarè, ut idem influxus in villos ad naturæ leges similiter fieri non possit. Id autem vel ex eo proveniet, quia parum sanguinis ad cerebrum derivetur, & hoc rursus, vel quia in universo corpore parum ejus contineatur, vel quia alicubi stagnat, aut si apta quantitas sanguinis derivatur ad cerebrum, non trajiciatur in glandulas sufficiens generandis spiritibus quantitas ejus. Defectus spirituum à quacunque causa debilitatem totius corporis, torporem, stuporem in sensibus omnibus faciet sine aliis affectionibus, quod similiter continget, cum sanguis minimæ quantitatis contineatur in corpore: quando autem sanguis alicubi stagnat, aderunt conjuncta quælibet cum decubitu sanguinis ad aliquam partem, inflammationes, febres, dolores &c. Si verò glandulæ sanguinem licet in naturali quantitate tractum ad cerebrum non excipiant tamen in ea quantitate, quæ requiritur ad generandos sufficientes spiritus, tunc affectum erit cerebrum ipsum, & præcipuè obstructum, unde conjuncta erunt cum ejusmodi intermissione quæcunque ostendunt affectionem capitis ab obstructione proventem cum quiete sanguinis

Pressio ad cerebrum constringens, vel occludens nervos Cordis, &

Quid conjunctum habeat.

Defectus spirituum intra nervos, &

Quid conjunctum habeat.

Pressio per longitudinem nervi extra cranium, &

Quid conjunctum habeat.

Pressio ad basim Cordis ab expositis, à glandulis, à pinguedine &c.

nis ad eandem partem. Intermissio autem pulsus per defectum spirituum expenuria sanguinis ad cerebrum derivandi est illa intermissio, quæ pluribus jam jam ex morbo aliquo morituris contingit. Manifestum autem est idem secuturum, si vel pressio, vel defectus spirituum in nervis Cordis non vigeat intra cranium, sed alicubi per longitudinem eorundem extra cranium, ut per collum, ut spatium pectoris, intra quod ducuntur, antequam Cordi inferantur: sive etenim tumorem aliquem, vel quicquid simile, aut adnatum nervis cordis, aut partibus proximis, sed tantæ molis, ut ad nervorum usque contactum, & pressionem venerit; prementur igitur nervi, & prohibebitur influxus alternus spirituum in cor juxta naturæ ordinem, & cor à contractione quiescet per totum illud spatium temporis, quod necessarium requiritur ad hoc, ut ad locum pressionis tot spiritus cumulentur, qui collecto simul impetu pressionis resistentiam superare possint. Sed & id facile dignoscetur; deesse enim poterit febris, si premens illud non sit inflammatio, aut tumor similis, sed tumor aliquis frigidior, durior, lapis, & hujusmodi percipietur in collo, aut pectore prope claviculas inferius, aut superius, dolor aliquis tendens, aut gravans cum respiratione difficili, ut patet. Eadem intermissio generabitur, si quid premens adsit ad basim cordis, ita ut per id nervi subeuntes ocludantur, ut manifestum est ex expositis. Ad basim autem cordis facile generari poterit premens illud tum propter glandulas, quæ basi cordis adsunt, ut nemini ignotum sit, quanta facilitate glandula tumorem concipiant, & in molem attollantur, tum propter pinguedinem, quæ ab basim Cordis, truncos vasorum, glandulas & inter utramque auriculam cumulat, unde si ejus mole fiat pressio ocludens, intermittet pulsus, quousque copia spirituum cumulata vim pressionis non superaverit. Sed & tum conjuncta dabuntur, quæ affectionem prope cor indicabunt, sed nulla certitudine distinguendam, à qua causa proveniat, externæ, an interna cordis basim supra, vel infra &c. dabitur enim dolor multo infra jugulos, sed qui cor validè premat quasi pondus, & à partibus proximis divellat, & cum excitatur pulsus, cor difficilè moveri sentiet æger, & conqueretur, affici sibi cor semper, ac si manu validè ab aliquo constringeretur; pressio enim illa re vera constringat, & auriculas præcipuè, cum sint magis cedentes, & in se ipsas concidentem. Si autem premens illud sit majus, ita ut vel motum sterni, vel pulmonum impediat, succedet etiam difficilis respiratio, & si quidem plurimum premat truncum venæ cavæ venientem à capite, vel quolibet vasorum pulmonarium, fiet inflammatio capitis, faciei, & oculorum rubor, ac tumor &c. quæ tamen signa nimis dubia sunt, cum sint pluribus etiam aliis causis communia. Si igitur impediatur spiritus, producet intermissio pulsus ob expositas necessitates.

Quia

Quia vero ad motum
influerent in villos e
aliquo de causa in
Primo igitur eadem
cum arteria com
sanguinis cum
intermitteret non
rent sanguinis, q
etiam sanguinis n
quod contractio
spatium tempor
quæque arteriz
difficile cognitum;
basim nervis, un
à quacunque caus
mores, tubercula,
villos cordis deriva
fuerit ab introitu, &
in arteriolas coronari
venit pulsus: idem
maiores. Sed etiam
tus cordis, ut em
tinet autem ille aff
canalis in tumore
ment, & prohibe
poterunt, & quie
n poterit facile per
le ducta, & non na
adnatum ramis cor
rimant, & alia ex
suo à circumposit
vel mole premat
tumore pericardi
dem pericardium
pectus, quæ tam
runt à carnis abatu
conjuncta, nifi
te, vel hydrope pe
tum patet scens int

Quia verò ad motum cordis requiritur etiam sanguis; etiamsi igitur spiritus influerent in villos ejus, & naturali ordine, non influeret tamen sanguis aliqua de causa influxum non continuè impediente, pulsus intermitteret. Primò igitur eadem pressio ad basim Cordis non quidem nervos, sed truncum arteriæ comprimens, ita ut non nisi post aliquot contractiones, & vires sanguinis cumulati superari, & discludi arteria posset, faceret, ut pulsus intermitteret non solum, quia arteriæ omnes per id temporis nihil exciperent sanguinis, quod inferiùs examinabimus, sed quia per ejusmodi defectum sanguinis nihil successivè derivari posset in villos cordis per tempus aliquod contractionum, unde cessaret cor à sua contractione per totum illud spatium temporis, quod requireretur ad excursum sanguinis in extrema quæque arteriæ coronariæ, postquam pressio superata est. Sed & illud difficile cognitu; conjuncta etenim habebit singula, quæ superius pressis ad basim nervis, unde altera ab altera distingui non poterit. Pressio eadem à quacunque causa in trunco, vel ramis majoribus arteriæ coronariæ per tumores, tubercula, pinguedinem, lapillos &c. sistet enim illa sanguinem in villos cordis derivandum, unde quousque resistentia pressiois superata non fuerit ab intruso, & cumulato sanguine, postquam sanguis jam derivatus in arteriolas coronarias effluxit universus in venas cessabit à motu cor, & intermitteret pulsus: idem itaque contingeret, sive etiam pressio vigeat ad ramos majores. Sed etiam venis coronariis compressis prohiberi poterit motus cordis; iis enim compressis prohibebitur refluxus sanguinis, continuè autem ille affluit per arterias; igitur summi ramusculi utriusque canalibus in tumorem attollentur, villos ad contactum positos comprimant, & prohibebunt influxum sanguinis in eosdem, unde contrahi non poterunt, & quiescent. Pressio autem hæc ad vasa, eorumve ramos haberi poterit faciliè per ea, quæ Cordi adnascuntur circa vasa, ut pinguedine mole aucta, & non naturalibus cujuscunque generis. Vidimus nos lapidem adnatum ramis coronariis majoribus, qua dextrum à sinistro ventriculo dirimunt, & alia cujuscunque generis generari possunt. Sed & eadem pressio à circumpositis cordi provenire potest, ut nimia aqua pericardii, quæ vel mole premat, vel fermentescat, & intumescendo premat similiter, vel tumore pericardii, vel aliqua causa ab exteriori superficie trudente identidem pericardium introsum, ut pus in empyematicis, & aqua in hydrope pectoris, quæ tamen singula difficillimè, imò nullo modo distingui poterunt à causis aliarum intermissionum, cum habere debeant eadem cum iis conjuncta, nisi quod in hisce postremis aderunt conjuncta cum empyemate, vel hydrope pectoris. Esto verò sanguis alicujus natura, vel casu aliquo fermentescens intra arterias identidem nullo ordine, atque ita quidem fer-

Pressio trunci arteriarum ad basim cordis, &

Quid conjunctum habeat

Pressio ad arterias, vel venas coronarias à nimia pinguedine, à lapidibus &c. à nimia aqua pericardii, pure empyematicorum, aqua hydropticorum pectoris, &

Quid conjunctum habeat.

Fermentatio sanguinis, & bullarum productio in arteriis, &

mentefcat, ut veram, & majorem aliquam bullam intra arterias excitet, quæ totam cavitatem alicujus arteriæ, puta coronariæ impleat, per totum igitur arteriæ spatium, in quo bulla continetur, nihil continebitur sanguinis, sed erit veluti folliculus aeris, qui propelletur à succedente sanguine versus extremas arterias. Derivatus igitur ad emissaria earum intra sinus musculorum hiantia, extrudetur in eos sensim aer, qui in folliculo continetur, non verò sanguis; quare quousque folliculus non eruperit totus, succedens sanguis in sinus villorum cordis influere non poterit, adeoque per totum illud spatium temporis pulsus intermittet, qui rursus excitabitur statim, ac toto folliculo in sinus villorum expresso succedens sanguis intra eosdem derivari poterit. Erit id minus difficile cognitu, & minime ominosum; in ejusmodi enim intermissione nulla unquam dabitur affectio peculiaris intra pectus, sed solummodo aut per aliquam occasionem deprehendetur æger humorum facili fermentescentium, cujusmodi acres, vividi, biliosi, &c. unde identidem per totum corpus, sed nulla lege, aut ordine punctiones sentire poterit, quod neque necessarium est. Hanc ipsam fermentationem etiam intra nervos in ipsorum liquido possibilem esse, nemo est, qui dubitare possit, rarum tamen illud propter subtilitatem, & exiguitatem molis in ejusmodi liquido intra nervos. Quæ videntur summa capita, quibus fieri potest, ut vel spiritus, vel sanguis, vel eorum neuter per aliquod spatium temporis in villos cordis influat, eoque transacto derivetur in ipsos rursus, seu intermittat pulsus. Ulterius jam exponamus oportet, quo pacto fieri possit, ut etiam si influant in villos Cordis liquidum nervorum, & sanguis, pulsus tamen intermittere debeat. Quoniam motus Cordis componitur ex motu introrsum, nempe se ferendo in cavitates suas, ac tum contrahitur, & ex motu extrorsum, nempe ab iisdem recedendo, ac tum restituitur; quicquid igitur motus hosce impedire poterit ad aliquod tempus, pulsus intermissionem procreabit. Esto igitur sanguis jam derivatus per venam pulmonariam in sinistrum sinum, sed adsit impedimentum aliquod ad arterias, quod vi naturalis contractionis superari non possit; nitetur igitur cor moveri introrsum, & sanguinem trudere, sed propter impedimentum non superabile vi naturalis contractionis sanguinem loco non movebit, neque movebit loco villos suos, unde intumescere vix poterunt, & rarefactio liquidorum intra ipsos vix succedet. Interim igitur excident è suis canaliculis secundæ guttæ, unde & ipsæ in expansionem suam nitentur, atque ita deinceps tertiæ, atque aliæ ex ordine succedentes, quare tandem tanta liquidorum rarefcentium copia cumulari poterit, ut nisus eorum sufficiat superando impedimento, ac tum maximo cum impetu se effundent, & pulsus validus post magis, minusve diuturnam pro ratione majoris, aut minoris impe-

Quid conjunctum habeat.

Eadem in nervis possibilis.

Quicquid impedit, ne cor introrsum, aut extrorsum moveatur.

impedimenti quiete
vel tumor lapsis &c
propræ magis, aut
dicit, unde majore
aut minor colle
Lapides vidimus
& veluti phlogo
gebantur: dolo
unde oculo,
intrusionem san
lem vidimus ge
stant venæ pulmo
è sinistro sinu, qu
dum viveret æger,
ex loco, quem o
introrsum, cum
cum restituebatur:
recentia in pressione
Sed & polypus, aut qu
molam extendat, & pe
his autem omnibus
rem motam sanguin
hælitu, ut tentor
bor facies, & pro
insuper sanguis ca
lam excitet velo
tiz, ac majoris r
quam vis contra
tum ob maximam
deberet amplitud
prehendenda el
modus recentem
quousque bulla i
um, qui ipsam di
sus coningeret. S
mentatio excitetur
mones non truden
distingitur, vel o
linem effluit sang

impedimenti quietem excitabitur. Adstit igitur in arteria polypus aliquis, vel tumor, lapis &c. : cum polypus, & ejusmodi sint quid cedens plus minus, prout magis, aut minus infarciunt, arteriæ cavitatem plus minus impediunt, unde major, aut minor nisus ad superandum requiretur, seu major, aut minor collectio spirituum, seu brevior, aut diuturnior intermissio fiet. Lapides vidimus in interna arteriarum tunica, quæ hic illic eandem exeserant, & veluti phlogosi inflammaverant, & ad loca inflammata veluti crusta affigebantur: dolor inde satis acer, & contractio arteriarum, seu constrictio, unde oclusio, & cum lapides sint non cedentes, extensionis in arteriis per intrusionem sanguinis difficultas major. Sed & lapidem planè admirabilem vidimus genitum in altera valvularum, quæ in sinistro ventriculo adstant venæ pulmonaris orificio, & impediunt, ne sanguis in eandem refluat è sinistro sinu, qui lapis maximè variam intermissionem pulsus producebat, dum viveret æger, mirisque ipsum doloribus affligebat, eratque necessarium ex loco, quem occupabat lapis, ut impediret, & liberum cordis motum introrsum, cum contrahebatur, & liberum ejusdem motum extrorsum, cum restituebatur: verum de his alibi. Sed & externa quælibet superius racensita in pressione cordis ad basim huc sunt similiter revocanda, ut patet. Sed & polypus, aut quicquid simile auriculas ita infarciens, ut eas in insignè molem extendat, & perducatur ad pressionem arteriæ, ut similiter patet. In his autem omnibus aderit dolor, gravitas cordis, calor major ob longiorem moram sanguinis, nisus cordis ad motum, respiratio difficilis cum anhelitu, ut tentet animal subsistentem sanguinem ad pulmones extrudere, rubor faciei, & processu temporis etiam ejus livor, tumentes oculi &c. Esto insuper sanguis casu aliquo intra sinistram sinum ita fermentescens, ut bullam excitet velo viscido comprehensam, quæ sit amplior amplitudine arteriæ, ac majoris resistentiæ ad crepandum per constrictionem externam, quam vis contractionis cordis (quod etsi difficile creditu est contingere tum ob maximam contractionis vim in corde, tum ob insignem, quæ esse deberet amplitudo bullæ, tum ob incredibilem tenacitatem veli, quo comprehendenda esset, tamen cum hæc singula sint inter possibilia, etiam hic modus recensendus est;) corrigitur in contractionem venire non poterit, quousque bulla illa vel ex se non crepat, vel non cumulatur tanta vis spirituum, qui ipsam diffringere, vel comprimere valeant, unde intermissio pulsus continget. Sed id ipsum etiam continget necessariò, si ejusmodi fermentatio excitetur in dextro ventriculo. Esto enim illud; igitur in pulmones non trahitur sanguis, quousque bulla aut non rumpitur ex se, aut diffringitur, vel comprimitur vi spirituum: interim autem juxta naturæ ordinem effluit sanguis è pulmonibus, & ad hoc, ut ad alternas quasque re-

Polypus in arteria, tumor, lapis, &c. sed &

Externa quælibet superius prementia basim cordis: sed & polypus, & quicquid simile in auriculis, & quid conjunctum habeat.

Fermentatio sanguinis intra ventriculos, &

stitutiones auricularum præsto sit novus sanguis à pulmonibus, oportet ut per pulmones continuè fluat, & continuè fluit, si alternè immittatur per alternas contractiones cordis ad naturæ leges; alterne igitur non immisso sanguine in pulmones, non erit fluxus ejus per pulmones continuus, unde dabitur aliqua sinistra auriculæ restitutio, in qua nulla portio sanguinis præsto erit, & nullus succedet pulsus. Patet igitur, ex fermentatione sanguinis in dextro ventriculo tolli quidem pulsus, non quatenus impediatur motus introrsum sinistro ventriculo, neque quatenus prohibeatur idem motus ventriculo dextro, sed quatenus per interceptionem hujus motus in hoc sinu prohibetur continuus fluxus sanguinis per pulmones, & derivatio ejus ad sinistram auriculam per tempus naturali ordini pulsus aptum. Et in hisce igitur intermissionibus à fermentatione sanguinis intra ventriculos provenientes nihil mali sentire poterit laborans in qualibet parte corporis, sed solummodo intermissionis tempore percipiet quiddam cor veluti tendens, ac trudens extrorsum, nempe flatum, qui superet nisum contractionis, vel, quod erit factu facilius, subito trudat extrorsum, antequam liquida in sinus exciderint, & prohibeat, ne excidant comprimendo, atque ita ocludendo emissarii non nisi per copiam spirituum successivè confluentium, vel disruptionem bullæ discludenda. E converso facta supponatur contractio, supponaturque similiter aliquid successivè circa cor cumulari, quod eidem se restituere tentanti locū non faciat: non restituatur equidem, & sumi canaliculi, ex quibus derivanda sunt liquida, perseverabunt in eodem statu, quo se habent tempore contractionis: tum autem à vi contractionis, seu tensionis ocluduntur; oclusi igitur persistent, nec contrahetur Cor, quousque non restituatur. Illud itaque quod cumulari supponitur circa cor, sit pinguedo, lapis &c., ut superius sit tumor interior pericardii, sit aqua ejus copiosior, sit pus empyicorum, aqua hydropicorum, cohalitus pericardii major cum septo transverso, quo fiat, ut trahatur deorsum pericardium magis, quam in naturali statu, unde ad contactum, & pressionem Cordis veniat: sit tumor ejusdem septi, pericardium ad usque Cor premens, tumor quidam amplior in visceribus abdominis proximis septo, vel in septi superficie, quæ abdomen respicit, sintque hi tumores ejus virtutis, ut urgere septum possint, quousque nitatur in Cor tam validè, ut restitutionis motus liber impediatur. Cum hæc omnia impedimenta cedentia sint, poterunt per confluum successivum spirituum ad oclusa emissaria simul nitentium, ac demum vim occlusionis superantium tolli, ac tum cor contrahetur, & exprimet contentum sanguinem, quibus addes pulmonum tumores in cor nitentes, addes polypos, vel similia majoris molis, quæ ad pressionem cordis perveniant, qualis ille, quem vidimus in sene aquæ ardentis

merca-

Quid conjunctum
habeat.

Omne prohibens
motum restitutionis
in corde, cuj
jmodi sunt recensita
superius, atque insuper
tumores, & cohalitus
cum septo abdominis,
pulmonum, & poly
pi insigniores, &

meteoze. Cum hi
ribus conjuncta qu
graves, anhelit
no post intermissi
mur penitus.
sanguinem, ut
temporis inter
contrahi poterit
ta cum doloris
etiam sensu caloris
& subita, ac sub
In quibus aute
transversum pre
impedientibus, d
cum esse necessar
mores redigenda
quoties eandem pr
quibus modis fieri p
as si inflixit, effluit,
sunt tamen hic expon
tio viget non infuere
nom producere pe
ut neque continuo
Superius, ad con
copia sanguinis
plenus exultat, o
ad affluxu hujus
per venas, atque a
igitur sanguis eo
guis ad auricula
plebitur; neq
sus non interru
jam morituris ex
rit, vel in aliqua
summa tum pen
paucissimi genera
te. Supponatur
tatem sinistra aur
corporibus, & ac

mercatore. Cum his autem pulsibus à prohibita restitutione Cordis pendentibus conjuncta quidem erunt pleraque, quæ cum superioribus, dolores, gravitates, anhelitus, inflammationes, capites &c. : sed semper erit necessario post intermissionem succedens pulsus parvus; cum etenim cor non restitatur penitus, cavitas non erit tantæ amplitudinis, ut excipere possit totum sanguinem, unde parvus pulsus: sed & erit frequentissimus, & vix quicquam temporis inter duas quasque pulsationes habens; neque enim auricula contrahi poterit ex toto, neque ex toto ventriculus, unde motiones violentæ cum doloris sensu, & propter moram diuturniorem sanguinis circa cor etiam sensu caloris, unde derivatio subita spirituum per refluxum à dolore, & subita, ac subito facta post primam contractionem secunda contractio. In quibus autem intermissio proveniet à tumoribus in abdomine septum transversum prementibus ad usque cor, & ejusdem Cordis restitutionem impredientibus, dabuntur quæ cum ejusmodi tumoribus conjuncta sunt, quæ cum esse necessario debeant magnæ molis, facile dignosci poterunt: & ad tumores redigendæ sunt insignes inflationes ventriculi, vel intestini Choli, quoties eandem pressionem possunt producere. Superest jam ut exponamus, quibus modis fieri possit, ut sanguis non influat in sinistrum sinum cordis, aut si influxit, effluat, quæ etsi facile patent ex superioribus, & Anatomicis, sunt tamen hic exponenda diligentius, ut res planissimè intelligatur. Primò igitur non influet sanguis in sinistrum ventriculum, ita ut pulsus continuus producere possit, si corpus universum penuria sanguinis laboret, ita ut neque continuè in dextrum sinum possit influere. Quoniam enim, ut superius, ad continuum affluxum ad auriculam sinistram requiritur tanta copia sanguinis, ut pulmonem impleat, & ad hoc, ut pulmo continuè plenus existat, opus est continuò affluxu sanguinis ad auriculam dextram, & ad affluxum hujusmodi requiritur copia sanguinis insignis, tanta nempe, quæ per venas, atque arterias omnes fluxum non interrupti sanguinis producat, si igitur sanguis eo usque deficiat, ut fluxus hic haberi non possit, neque sanguis ad auriculam dextram continuè deducetur, neque pulmo eodem implebitur; neque fluet continuè ad auriculam sinistram, seu non fiet pulsus non interruptus, sed intermittens. Erit autem ejusmodi pulsus in jam jam morituris ex longo morbo, vel breviori, sed quia sanguinem absumserit, vel in aliqua parte corporis cohibuerit, & ante mortem erit lassitudo summa tum penuria sanguinis, cum penuria spirituum, qui sane non nisi paucissimi generari poterunt, sanguine, qui est ipsorum materies, deficiente. Supponatur jam polypus, tumor, adeps, vel aliquid ejusmodi cavitatem sinistrae auriculæ occupans, vel eadem exterius pressa non ab similibus corporibus, & acta introrsum. Licet igitur supponatur sanguis aptæ quan-

Quid conjunctum habeat.

Defectus sanguinis, &

Quid conjuncture habeat.

Polypus in sinistra auricula, tumor &c. vel extrinsecè quid simile premens, &

titatis per venam pulmonariam ad usque auriculam sinistram fluens, in ipsam tamen derivari non poterit, antequam superaverit resistantiam occultentem, vel implentem productam à polypo, & similibus vel interioribus occupantibus cavum auriculæ, vel exterius prementibus: superari autem illa resistantia non poterit per unicum affluxum, sed expectare oportebit, quousque plurimum sanguinis coacervatum sit ad auriculam, cujus vi simul collecta superetur tandem resistantia impedimentorum interioribus, vel exterius repugnantium influxui sanguinis; igitur fiet intermissio pulsus. Hic dabitur dolor cum calore premens ad basim Cordis propter majorem copiam sanguinis ad auriculam sistentis, & tumorem vel quicquid simile auriculam urgens exteriora versus: aderit difficilis respiratio subsistente sanguine ad pulmones, & intra ipsos, & modo esse poterit magna, & rara, modò magna, & frequens, prout aut stimulus à dolore veniens, aut assuetudo, vel voluntas ægri tulerit. Et hæc igitur intermissionis ratio non erit judicatu facilis, à qua causa proveniat, cum conjuncta habeat communia cum aliis. Imminebit autem periculum, ne vena pulmonaris ab auricula divellatur præcipuè, si impedimentum prohibens influxum sanguinis sive interioribus sive exterioribus fuerit superatu difficilius, ita ut plurimum sanguinis ad auriculam intra venam cumuletur; ejus enim infartu, pulmonum impetu, & tractu cordis validò, dum movetur, facillè fieri poterit, ut divellatur, quemadmodum aliquando in iis, qui repenti mortui sunt, factum vidimus, in iis nempe inventa vena pulmonaris ab auricula sinistra divulsa. Eadem intermissio necessario succedet, si non absimilia impedimenta reperiantur vel in trunco venæ pulmonaris, vel in ejusdem ramis majoribus, vel per maximam partem pulmonis, ita ut tanta copia sanguinis prohibeatur ne fluat, continuus fluxus per truncum dari non possit, vel in ramis, aut trunco arteriæ pulmonariæ, vel in dextro sinu, vel dextera auricula, vel demum in utrisque truncis venæ cavæ, ascendente scilicet, ac descendente, vel ad confluum eorum; in quacunque enim harum partium illud impedimentum tale fuerit, ut exigat moram sanguinis, ad hoc, ut per ipsum sanguinem impedimenti resistantia superetur, fiet ex superius expositis, ut vel primariò sanguis non influat in auriculam, & sinistrum sinum, si impedimentum sit à pulmonibus ad usque auriculam, vel secundariò, si impedimentum sit à pulmonibus ad usque venæ cavæ ramos, quatenus ejusmodi impedimentum prohibet, ne sanguis continuo fluxu, & sui serie non interrupta fluat per pulmones. Si quidem verò impedimentum fuerit per totum truncum venæ pulmonariæ, non verò intra pulmones, eadem succedent, quæ ab impedimento in auricula, nisi quòd erit respiratio aliquando difficilius, & majoris nisus, cum major copia sanguinis intra pulmones resistat, quæ extra flueret, si impedimentum esset remotius.

Adhuc

Quid conjunctum
habeat.

Impedimenta
similia in trunco
venæ pulmonariæ
ad usque pulmonem,
& à pulmone ad usque
Venæ Cavæ ramos,
&

Quid conjunctum
habeat.

Adhuc difficilius
tineat ad motos ar
intra pulmones d
pneumonia. S
num utriusque
mali; sed ad
bus proximis fl
necessitate. S
vel confluum
vena ab auricu
mentorum spe
debeant singula
grami &c.: sed
pectoris, in qu
dum cavitatem
intra pectus cont
si, & auriculas, q
ut per eorum pressio
positi, intermissione
esse ipsorum vis, ut p
suis, & eodem sang
sio superaretur. H
& hydropo. Ex
duplicatas mod
tionis, nempe
autem ille mem
cavitatum pectori
tibus contenti ut
distans, si inter
ob pressionem,
aliquid empye
turas defluerit,
tus fuerit. In si
laxem poterun
na sanguinis. Q
silia supponere
tur corporibus cec
branas distrahiles
num tantum nisi

Adhuc difficilior erit respiratio, si impedimentum sit intra pulmones, & pertineat ad ramos arteriæ; tunc enim quantum fere sanguinis influet, tantum intra pulmones detinebitur, & facillè superveniet inflammatio, seu peripneumonia. Si verò sit ad ventriculum dextrum, auriculam ejus, confluxum utriusque trunci venæ cavæ, vel ad eosdem, respiratio nihil patietur mali; sed aderit dolor gravans cum calore, & tensione ad Cor, ex quibus proximis stimulis vitiabitur motus pectoris pro eorundem stimulorum necessitate. Similiter igitur si impedimentum sit ad auriculam dextram, vel confluxum utriusque trunci Venæ Cavæ, periculum erit, ne eadem vena ab auricula divellatur. Operæ pretium non est singulas impedimentorum species enumerare, cum facillè pateant, qua ratione operari debeant singula, si sint polypi, si tumores, si ossa, si lapides, si adeps, si grumi &c.: sed est aliquid addendum de empyemate, atque hydrope pectoris, in quibus morbis pus, vel aqua, sive aliud quodlibet liquidum cavitatem pectoris occupant, adeoque premant oportet quicquid intra pectus continetur. Affero igitur, etiam ab his ita posse premi vasa, & auriculas, quin imò, ut superius indicavimus, etiam cor ipsum, ut per eorum pressionem excitetur intermissio pulsus. Et sanè dubitari non potest, intermissionem pulsus excitandam per illa liquida, si quidem tanta esset ipsorum vis, ut prohibere posset naturalem influxum sanguinis in sinus suos, & eodem sanguine ad locum pressionis cumulado eadem demùm pressio superaretur. Hoc igitur fieri posse ostendamus oportet in empyemate, & hydrope. Et primò cum trunci vasorum, & auriculæ contineantur intra duplicaturas mediastini, quæ communionem non habent cum reliquo pectoris, nempe cavitatibus utrinque pulmonem continentibus, duplicaturæ autem illæ membranæ sunt; inter ipsas igitur facillè exsudabit pus, vel aqua cavitatum pectoris: imò fieri poterit in hydrope, ut origo humoris in cavitatibus contenti utrinque ad mediastinum positus devenerit ab eodem mediastino, si inter duplicaturas ejus ruptus fuerit canalis aliquis lymphaticus ob pressionem, vel quamlibet aliam causam disrumpentem: quin etiam aliquod empyema dari poterit, cujus pus ex spatio inter mediastini duplicaturas defluerit, si intra idem spatium aliquis tumor, abscessus &c. suppuratus fuerit. In singulis igitur hisce casibus quæ trunci Vasorum, quæ auriculæ premi poterunt tanta pressione, quæ superet momentum naturalis influxus sanguinis. Quia verò etiam si pus, aqua, & lympa penitus incompressilia supponerentur, perinde est, ac si comprimi possent, quoties continentur corporibus cedentibus, ejusmodi autem liquida continentur inter membranas distractiles, extensilesque; igitur cumulado sanguine ad loca pressionum tantum nisus postremò cumulabitur, ut superari possit momentum

Empyema, & hydrope, &c.

pressionis, & pulsus, qui intermiserat, excitabitur. Intelligatur secundò pus, aqua &c. intra cavitates pectoris; erit igitur ad contactum pericardii, & in ipsum nitetur non solum vi sua quaquaversum, sed vi, qua urgetur à pectore, septo, & pulmonibus, quorum percussionibus fieri non potest, ut quaquaversum non dissiliat magno cum impetu, & se, quaqua potest, intrudat. Itaque hydrope, vel empyemate diutiùs protracto poterit tantum liquidi exsudare in spatium inter cor, & pericardium, ut idem spatium penitus impleatur, imò infarciatur, atque impediatur Cor à sua restitutione, quousque cumulentur tanti spiritus, & tantus sanguis, ut cor in vehementissimam contractionem agant ipso priùs distracto per cumulatum sanguinem, cui succedet nisus in restitutionem ejusdem roboris superans, quantum potest, momentum à resistentia infarti pericardii proveniens. Sed & hoc ipsum intra brevius temporis spatium contingat oportebit ratione pulmonum; pus enim, vel aqua & per vim suam quaquaversum, & per impulsum costarum &c. multo faciliùs premet pulmones, & ad contactum perducet vasa pulmonaria extra ipsos posita solum extrinsecam eorum superficiem urgendo, unde intermissio pulsus modo in superioribus non semel exposito. Si verò intra pulmones exsudet, sed vel sit tenacior, quàm quæ reddi possit per asperam arteriam, vel reddatur solum aliqua ejus portio, reliqua premente vasa insigniora, prohibebitur, ne sanguis sit sibi ipsi continuus intra vasa pulmonis, & fiet pulsus intermittens. Postremò etiam his omnibus omisiss poterit hydrops, vel empyema intermissionem pulsus producere. Fac enim puris &c. copiam esse tantam, ut quo tempore fit expirationis, seu amplitudo pectoris sit minor, tota ejusdem pectoris amplitudo impleatur ab illo liquido, sive sit pus, seu quidvis aliud impleatur, inquam, & infarciatur: nitetur illud in utrumque venæ truncum, imò etiam basim Cordis, auriculas, pericardium, eoque major erit ejusmodi nisus propter impetum impressum quaquaversum à restitutione costarum, & septi, quare vasa, & partes illæ poterunt occludi, & cohiberi à motibus, unde intermissio pulsus, quousque nisus ille perdurabit. Fiat jam inspiratio, quoniam pus &c. est aere gravius, & quidem pluries; igitur momentum ejus quaquaversum majus est momento aeris, quare statim ac contrahuntur musculi pectoris, hoc est, fit major ejus cavitas, priùs liquidum illud diffluet quaquaversum etiam comprimendo pulmones, quam subeat ipsos aer, atque extendat, & impleat spatium pectoris auctum per inspirationem. Itaque rami Venæ Cavæ, & reliquæ partes à pressione liberabuntur, & pulsus excitabitur, qui non intermittet necessariò in expiratione succedente; poterit enim pars liquidi exsudasse in pulmones, & per os abiisse extra corpus, vel exsudasse in vasa sanguinis, vel succedere expirationi minor, hoc est, non ita constrin-

constringens pectus
pectoris, empyemate
eo empyemate de
venæ pure; po
dilectum parva
tur expositis cau
sinistrum cordis
num influere pos
pediens ad certum
tet pulsus: sed cu
ulterius non imm
præcordia, & co
copia spirituum in
quæ proinde tanta
ne deinceat. Co
xum naturalis cop
fluentis per venam
nis vis erit ipsa pressio
sintum, unde à pres
verò idem sanguis co
etiam ad usque morte
branz venarum hanc
ducuntur per contra
sistentibus sanguis
movere valens,
riculam ipsam nat
fiet, ut etiam dolo
dem propter spiritum
pleni, quo in statu
tet. Neque necesse
tio, aut plurim
synchronus in
resistentia pressio
sufficiet deinceps
rationis, ex quo fi
rat, trahente ipsu
Quod si etiam
illa musculis in per
tione perflitet, & si

constringens pectus. His autem conjuncta erunt quæcunque hydropem pectoris, aut empyema comitantur: non erit tamen tutum affirmare, si in eo empyematico detur pulsus intermittens, ejusmodi intermissionem provenire à pure; poterit enim dari alia causa intermissionem pariens, & pus esse tam parvæ copiæ, ut nihil habeat cum ipsa negotii. Ab omnibus igitur expositis causis intermittet pulsus per prohibitum influxum sanguinis in sinistrum cordis sinum. Etsi autem supponatur sanguis in hunc ipsum sinum influere posse, adsit verò aliquid intra, vel extra truncum arteriæ impediens ad certum tempus effluxum ejus, ut polypus, tumor &c. intermittet pulsus: sed cum hæc facillima sint & abundè pateant ex superioribus, iis ulterius non immorabimur. Esto insuper dolor vehemens præcipuè circa præcordia, & cor ipsum; fiet igitur per nervos cordis refluxus vividus, & copia spirituum in auriculas cordis naturali multo major, atque frequentior, quæ proinde tanta esse poterit aliquando, ut easdem in perpetua contractione detineat. Cum itaque vis naturalis contractionis in auriculis per influxum naturalis copiæ spirituum tanta sit, ut superet pressionem sanguinis affluentis per venam cavam, aut pulmonariam, ejusmodi igitur contractionis vis erit ipsa pressione sanguinis multo major, quoties augetur influxus spirituum, unde à pressione sanguinis discludi auricula non poterit. Imo verò idem sanguinis continuus affluxus faciet, ut validius, & diutius, quin etiam ad usque mortem auriculæ oclusæ persistant; quoniam enim membranæ venarum sunt distractiles, & earum opposita latera ad contactum perducuntur per contractionem auriculæ; auriculis igitur in contractione persistentibus sanguis continuè superaffluens, nec opposita latera à contactu remove valens, venam statim supra auriculam extendet in sinum, qui in auriculam ipsam nitetur, unde hæc in oclusionem magis urgebitur, ex quo fiet, ut etiamsi dolor cesset, auricula debeat in oclusionem persistere non quidem propter spiritus, sed propter pressionem incumbentis sinus sanguine pleni, quo in statu perseverante Animali brevi succedere potest Mors, ut patet. Neque necessarium est, ut in ejusmodi refluxu valido aut cesset respiratio, aut plurimum à naturali statu recedat; cum enim motus pectoris non sit isochronus motui cordis, & resistentia costarum sit multo major, quàm resistentia pressionis à sanguine ad auriculas, multo minor copia spirituum sufficiet detinendis auriculis in perpetua contractione, quàm musculis respirationis, ex quo fiet, ut sanguis universus, qui jam in pulmonem influxerat, trudi extra ipsum possit, & sinistram auriculam, ut expositum, premere. Quod si etiam respiratio cohibeatur per ejusmodi refluxum, interceptur illa musculis in perpetua contractione persistentibus, unde pulmo in dilatatione persistet, & sanguis jam intrusus effluet ad auriculam sinistram, eam-

Quid conjunctum habeat.

Quicquid prohibens effluxum sanguinis è sinistro sinu in arteriam magnam. Dolor vehemens ad cor.

que

que modo exposito premet. Itaque duplici de nomine pulsus in vehementi ad Cor dolore potest intermittere, & quia scilicet auriculæ per vividum, & copiosum refluxum à restitutione impediuntur, & quia sanguis continuè affluens easdem à superiori parte premit, & validius in contactum urget, quod etsi intermissionem pulsus produceret, licet ad auriculam solum dextram contingeret, adhuc magis, & fortiori à causa producatur oportet, cum sanguis à pulmonibus refluens, qui cæteroquin ab eadem intermissione per aliquod breve spatium temporis præservasset, eandem compressionem ad auriculam sinistram pariet. Ex his autem fit, ut alio insuper de nomine intermissio pulsus conservetur, & diutius protrahatur, ac demum in mortem abeat; sinistra enim auricula in oclusionione persistente, nihil sanguinis in arteriam truditur: interim autem qui per piam matrem, & musculos corporis fluebat derivatur in venas; nihil igitur pressionis, nihil sanguinis ad cerebrum, & musculos ducitur, unde nulla ex cerebro spirituum expressio, nulla iis generandis materies, unde nihil spirituum ad cor, & nullus ejus nisus in motum: sanguis autem supra auriculas interim easdem premit, & prohibet, ne discludantur; nihil igitur superincumbentis sanguinis derivari in arterias poterit per paucos illos spiritus superstites adhuc in nervis, unde brevi Animal viribus fractum mori poterit. Hæc autem eo facilius contingent, si dolor ille ejus sit conditionis, ut per ipsum fiat refluxus musculos universi corporis in motu tonico detinens; cum etenim in ejusmodi motu muscoli vix contrahantur, minimus impetus ab ipso communicabitur sanguini per venas refluo, sed eo concepto impetu sanguis ad auriculas premit: igitur nisus sanguinis eo minori vi superari poterit ab auriculis, dum contrahuntur, seu minor copia liquidi requiretur ad perpetuam auricularum contractionem. Patet autem ex his, quemcunque motum liquidi per nervos tam vividum, & in perpetua contractione auriculas detinens, producere debere intermissionem pulsus. Si itaque sit odor aliquis, qui vel natura, vel per assuetudinem sit alicui tam gravis, ut species ipsius tremens liquidum nervorum in vividum refluxum agat, intermittere poterit, ac debebit pulsus superstitite, etiam, aut vix vitiata respiratione, eoque facilius, si in actu sensus corpus totum motui impotens sentiatur; erit enim tum signum motus tonici: idemque prorsus continget, si quis ira corripatur vehementius, latitia gestiat effusus, timeat intensius, atque uno verbo per motum cujuscunque speciei vividioris, ita ut per ipsam fluxus derivationis fiat copiosus, & frequens: tum enim dari poterit musculorum, & præcipuè minorem resistantiam superantium perpetua contractio. Hinc patet, eandem intermissionem faciliè producendam, si molestum aliquid ventriculum afficiat; tum etenim refluxus fiet, ut de dolore superius expositum, & ejusmodi refluxus primo ad cor deduci poterit per ramos nervis ventri-

Gravis odor.

Ira, letitia, timor
vehemens, &
quæcunque speci-
es vividior.

Molestia ventri-
culi.

ventriculi commun-
tio utro, remibus
has partes ferment
& spiritum præter
impediat, fiet ut
dem partibus a
propt illa fer
mar, & spiritum
dis, aut in arteri
intermissio pulsi
si ab iisdem parti
aut intra ventricu
aut insignem mo
qui sunt modi int
per hæmorrhagia
nem, eandem int
hoc est, subrahena
influxus eorum neq
tur intermissio pulsi
tingit licet raro, etiam
subito, postquam alio
Est primò facile po
& sibi ipse plus æq
moris vividior, &
sibile est id ipsum
delicantulum aliq
quicquid ejus in va
tem, nempe in fa
manebunt, & pa
multo minor, &
siquidem missio
cæteroquin exig
quo premi cereb
quo vala infarta s
versam vivide, &
ferent toto impetu
tur exitus detur
tur universus se co
tant, pressio cerebri

ventriculi communes, unde cor subito afficietur: similique de causa affecto utero, renibus, liene, septo &c. per refluxus solos. Quod si intra Uteri &c. quæ has partes fermentescat aliquid ita, ut ipsas in insignem molem extendat, & septum premere cogat, & pericardium, & Cor, ita ut restitutionem ejus impediatur, fiet intermissio per pressionem, de qua superius. Si verò ex iisdem sunt intermissio- nes per consen- sium. partibus aliquid trajiciatur in vasa, quod fermentescere possit, prout illa fermentatio continget aut in pia matre, ubi nimis pre- mat, & spirituum fluxum, vel generationem impediatur, aut in nervis cordis, aut in arteriis coronariis, aut in auriculis, aut in ventriculis cordis, fiet intermissio pulsus per fermentationem, ut superius expositum: similiterque si ab iisdem partibus trajiciatur in vasa aliquid, quod hæere possit Cordi, aut intra ventriculos, aut ad villos, & sit vividi stimuli, excitabit dolorem, aut insignem molestiam in Corde, unde refluxus, & perpetua contractio, qui sunt modi intermissionis per consensum. Nimia etiam evacuatio sive Evacuatio nimia. per hæmorrhagiam quomodocunque factam, sive per medicamenti potio- nem, eandem intermissionem producet vasa sanguinis nimis exhauriendo, hoc est, subtrahendo materiam spirituum, & minuendo pressionem, unde influxus eorum neque ad cor, neque ad reliquos musculos; sed & alia da- tur intermittendi pulsus ratio, quæ præcipue in missione sanguinis con- tingit licet raro, etiamsi sanguis mittatur in minori quantitate, & hæc fit Missio sanguinis etiam parcior. subito, postquam aliquid sanguinis effluxit, ita ut deficere patiens videatur. Et id primo facile potest contingere in pavidis, & de rei exitu dubitantibus, & sibi ipsis plus æquo cavere studentibus; excitabitur enim tum species timoris vividior, & sanguis cessabit à motu non restitutus auriculis. Sed pos- sibile est id ipsum contingere etiam sine ullius speciei excitatione. Fac enim, delicatulum aliquem, & pauci sanguinis; statim igitur ac sanguis mittitur, quicquid ejus in vasis reliquis continetur, nitetur in partem minimè resisten- tem, nempe in factum emissarium, & reliqua vasa omnia minus extensa re- manebunt, & pauciores sanguinem continebunt, unde in cerebro pressio multo minor, & motus spirituum tardior, & generatio eorum parcior, & siquidem missio pro ratione illius temperamentum fuerit amplior, quanquam ceteroquin exigua, facile in mortem veniet non superstiti tanto sanguine, quo premi cerebrum &c. possit. Contra siinge alium plenioris habitus, in quo vasa infarta sint; omnia igitur per infartum sanguinem nitentur quaqua- versum vividè, & singulæ particulæ sanguinis erunt momenti maximi, quo se ferent toto impetu quaquaversum arterias tantum non exhauriendo, si dare- tur exitus: detur igitur exitus per foramen, ex quo sanguis mittitur; sanguis igitur universus se eo devolvit cum impetu, & arteriæ plurimum exhauriri pote- runt, pressio cerebri influxus, & generatio spirituum maximè minui cum cæ- teris,

teris, quæ mox exposuimus, intermissionem pulsus producentibus: unde his affectionibus minus erunt obnoxii medii temperamentii homines, in quibus nec cavendum à minori quantitate sanguinis, quæ licet minimum minuatur, vasa exhaurit, neque à majori, quæ per minimum impetum ab iisdem vasis se ex se ipsa proripit. Hæc autem omnia quid conjunctum habeant, ex ipsa expositione manifestè patet. Ex his autem singulis colligitur, à nimia etiam frequentia pulsus intermissionem ejus posse succedere. Quoniam enim ad hoc, ut utraque auricula aptè impleatur, hoc est, impleatur naturali quantitate sanguinis, opus est certo spatio temporis, quo sanguis è sanctis venis fluere possit in auriculas, & eodem spatio temporis eadem auriculæ in distractione perseverent; si igitur per intervalla eo spatio temporis minora contrahantur, hoc est, cum pulsus est tam frequens, ut spatium inter utramque pulsationem minus sit, quàm quod requiritur ad derivandum universam naturalem quantitatem sanguinis in auriculas, ejus solummodo portio deducetur in ventriculos, & arteriam magnam, reliqua subsistente ad auriculas. Cum igitur per venam cavam continuè interim affluat novus sanguis, & per pulmonariam similiter, illo scilicet, quo jam refertus erat pulmo, prementur auriculæ validè, & ad occlusionem detinebuntur, seu restitui impedientur, unde intermissio pulsus, quousque tantum spirituum cumulatum fuerit, ut factò simul impetu percurrere possint in villos, eosque magis, ac tanta vi contrahere, ut ab illa contractione se se restituere superent momentum pressionis à superurgente sanguine provenientes. Id verò etiam difficilius succedet; cum etenim ratione illius nimix frequentix parum sanguinis in arterias tradatur, pauci etiam spiritus generabuntur, & cerebrum minimè premetur, unde auriculæ facilius comprimentur à superurgente sanguine, & cumulandi spiritus esse poterunt minoris copix. Quia verò quicquid stimulat, prout magis, vel minus vividè id præstat, magis, aut minus copiosum influxum per derivationem in musculos parit, seu in re nostra plus minus frequentem contractionem cordis, seu pulsus; quoties igitur dabitur stimulus tam acer, ut per ipsum excitentur contractiones, quarum inter utramque minus excurrat temporis, quam quod requiritur ad derivandam in auriculas naturalem quantitatem sanguinis, brevi intermitteret pulsus maximè periculosus propter cumulationem sanguinis ad auriculas, & defectum spirituum, ac pressionis in cerebro: quare hæc intermissio haberi poterit à vulnere cordis, ulcere, inflammatione &c. & à singulis pressionibus, cæterisque non naturaliter cor afficientibus superius expositis, dummodo eum stimulo conjuncta sint hujus certæ conditionis, quam hic explicavimus. Ex his autem omnibus patet, pulsus intermissionem posse provenire, & quidem modis pluribus à pletho-

Nimia frequentia
pulsus.

Stimulus ubique
que ad cor.

Vulnus, aut ul-
cus ejus, & quic-
quid ex superio-
ribus cum stimu-
lo conjunctum.

Plethora.

plethore: cum pl
pressio cerebri, ut
paris: stimulus
lum: ex nimia co
destru sine no
paullatim prom
xus nimius ad
unde ex his in
currenti in illo
nis; à motu co
pressionem valon
terno, vestibus
tus in spiram de
põe, quibus vas
similia. Et ex
ducendam, prim
do etiam desit co
cor nimis vellit
morum visciditate,
teit, ut etiam ad tem
moleatur, unde tan
vel hæcere poterit
de nominibus pre
nempetam in pl
sta, est cætera
set à solo infarct
ties ille infarctus
cum faciendo n
villorum occlu
multi pariter ad
ta contractio
tanus, sed sol
rarior solum co
sanguinis, qui
quia ex parte oc
um, & sanguini
nis impetus,

plethora; cum plenitudine enim, & quasi infartu vasorum dabitur nimia pressio cerebri, unde intermissio pulsus à superius descripta pressione illius partis: stimulus ad cor à nimio calore nimii sanguinis, unde & per stimulum: ex nimia copia sanguinis difficilis motus per arterias, unde extrusio ex dextro sinu non universi sanguinis in ipsum deducti, sed partis ejus, unde paulatim prohibita contractio cordis, & ob eam causam intermissio: affluxus nimius ad auriculas prohibens, vel ne contrahantur, vel ne restituantur, unde ex iis intermissiones, & hæ intermissiones facillè contingent, atque recurrent in illo plethorico à cibo, cum per ipsam augeatur quantitas sanguinis; à motu corporis, vel animi, quibus sanguis incalescit, & rarefcit; à pressione vasorum insigniorum per infartum ventriculi à cibo, pondere externo, vestibus nimis adstrictis, conceptu, & gestatione uteri, prout fœtus in spinam decumbit, aut in latus: ab anni temporibus humidis præcipuè, quibus vasa infarciuntur: à cibis fermentescentibus, & si quæ his sunt similia. Et ex his deduces rursus, etiam à caco-chymia intermissionem producendam, primò si sit cum copia humorum plethoræ respondente: secundo etiam si desit copia, sit illa caco-chymia conjuncta cum humore acri, qui cor nimis vellicet, & producat intermissionem per stimulum, vel cum humorum visciditate, seu lentore; horum enim resistentia ad motum fieri poterit, ut etiam ad tenuissimos canaliculos piæ matris diutius hæreant, & cumulentur, unde tandem cerebrum nimis prematur, & intermissio succedat, vel hæreere poterunt ad auriculas, & cavitates cordis, & intermissiones iis de nominibus provenient, quas ante exposuimus. In utroque autem casu, nempe tam in plethora, quam in caco-chymia cum nimia quantitate conjuncta, etsi cætera jam enarrata intermissionem non producerent, oriri illa posset à solo infartu vasorum sanguineorum per villos cordis repentium, quoties ille infartus ita vasa extenderet extrorsum nitendo, & majorem sibi locum faciendo membranas villorum ita comprimeret, ut sinus eorundem villorum occluderentur, quo eodem tempore minimi etiam nervorum ramuli pariter ad usque occlusionem comprimi possent, unde cordis prohibita contractio, seu pulsus intermissio. Quod si infartus vasorum non esset tantus, sed solum ex parte occluderentur sinus, & nervi, pulsus minor, & rarior solum contingeret, ac tum virium succederet imbecillitas non ratione sanguinis, qui non deficeret, licet motus cordis esset rarus, & debilis, sed quia ex parte occlusis nervis, & constrictis villorum sinibus copia spirituum, & sanguinis minor in eosdem influere posset, unde minor expansionis impetus, seu minus virium robur, cum hoc ab illa plane pendeat.

Caco-chymia.

XXX 2

Succe-

Succedentia.

Intermissionibus pulsum brevi, aut statim facile succedet virium imbecillitas, syncope, aut palpitatio cordis, & hæc quidem, si intermissio conjuncta sit, vel pendeat ab aliqua causa, quæ cor, & nervos ejus valide stimulet, unde spiritus in vividum refluxum agantur, & cor jaçent crebrius, & vehementius: si verò intermissio sit aliquanto diuturnior, ita ut è cerebro omnis antea eò deductus sanguis in venas traducatur, antequam pulsus rursus exicetur, subito concidet animal quasi fractis viribus, & velut emortuum: cessabit enim pressio spirituum à pia matre, eorumque motus vividus: si verò sit per penuriam spirituum, aut sanguinis, aut utriusque, sive quia sanguis detineatur ad aliquam partem, sive quia absumentus sit, succedet virium imbecillitas. Sed de his singillatim mox.

SYNCOPE,

Lipothymia, Lipopsychia, Apopsytia, Eclýsis, Asphyxia.

Συκοπή vox apud Hippocratem, & antiquos Græcos in usu non fuit, & ejus vice utebantur nominibus *λειποθυμία, λειποψυχία, ασφυξία, & αποψυτία*, quorum asphyxia gravissimum est malum, reliqua ejusdem fere gradus. Circa tempora autem Galeni inventa vox *συκοπή*, quæ significat morbum graviolem lipothymia, & duobus reliquis, Asphyxia leviolem, & definitur præceps virium omnium lapsus, vel si velis, ex vi Græcæ vocis subita virium omnium simul rescissio, *κόπτω* enim scindo est: Lipothymia autem est deliquium animi; *λείπω* enim relinquo, derelinquo, *θυμός* autem animus: similiter lipopsychia deliquium animæ, *ψυχή* enim anima est, & idem sonat *αποψυτία, vel αποψυξία*. *ασφυξία* autem est destitutio, vel privatio pulsus in toto corpore; *σφύζω* enim pulso, *σφυμός*, vel *σφύξις*, pulsus. Demum *έκλυσις* est enervatio, vel exsolutio virium; *έκλύω* enim exsolvo est. Est igitur Eclýsis omnium horum morborum levissimus, gravior lipothymia, lypopsychia, vel apopsytia, his gravior Syncope, gravissimus omnium Asphyxia, in quo æger sine pulsu in qualibet parte corporis fit. Differunt igitur hi morbi secundum magis, & minus, nempe majorem, aut minorem virium lapsum, & quidem subitum, qui cum pendeat à majori, vel minori pulsu, pulsui minimo succedit demum Asphyxia.

ANTE-